

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

792

Hely

Idő

1920

Személy

Szerző:

Cím: *Mibe kerül a színház a színház-
nak?*

Forrás:

Pesti Napló

Bp.
(Hely)1920 XII 25
(Idő)

(Köt. v. füz.) (O)

Mibe kerül a színház a színháznak?

Egy négyszögméter álomvilág — száznyolcvan korona — A kulissza karrierje — Tízezer százalékos áremelkedés

(Saját tudósítónktól.) Hová tűntek a régi, szép idők, amikor még néhány koronáért az első zsölyge-sorokból lehetett gyönyörködni a drámai játék izzó lendületében és az operett színes hangulataiban? Amikor a szerző néhány száz korona

„éhbért” kapott előlgebra, de úr volt belőle egy hónapig, s amikor a színház „még” művészetet is adhatott, mert nem volt kénytelen annyira a tömegizlés után igazodni, mint ma, a lélek nélküli, a kenyérgond e szörnyű, sivárnál is sivárabb napjaiban. Egy bukott darab magát a színházat is alapjában megrendítheti, olyan rengeteg összeget emészt fel a kiállítására, s főként a darab keretének — kulissza, butor, kosztüm, kellékek — megdrágulása hozta magával azt, hogy az állami színházak, az Operaház és a Nemzeti Színház nem állhatnak hivatásuk magaslatán s nem adhatnak teret új teljességek szárnybontogatásának sem.

A színházak persze nem fizetnek rá még így sem az üzletre, de tény az, hogy általában *nyolcvan százalékos részre dolgoznak*, szóval „kis polgári haszonra” a régi fantasztikus összegek helyett. Ennek a nyolcvan százalékos kiadásnak jó részét teszi a színészek és egyéb alkalmazottak fizetése,

amely természetesen jelentékenyen emelkedett, s még tetemesebb részét teszi a díszlet, a kulissza, a butor, a kosztüm és a munkadíj, amelyet az előállításért fizetni kell.

Egy színházi munkás, egy asztalos például százhusz-száznegyven koronát kapott a színháznál egy hónapra háború előtt. Ma ugyanaz az asztalos, ugyanazért a munkáért 3700 koronát kér. A zenészek fizetése is körülbelül ilyen mértékben — mintegy 1500 százalékkal — emelkedett. A színészek közül a kifizetésű színészeké ezer perccel, a nagyfizetésűeké *hét-száz-nyolcszáz százalékkal* emelkedett, ami azonban korántsem jelenti azt, hogy a művészek, vagy a színpadi munkások kényelmesen meg is élhetnek „nagy” gálák és kellékek megdrágulása terén. A világítás és anyagok Kiráy-színház legújabb operettjében butorok, szövegek megdrágulása terén. A világítás és anyagok *három-négyezer százalékkal* emelkedett; a világítási anyagoké, lámpáké, huza-
loké — még többel.

A legszédítőbb „karriert” azonban kétségkívül maga a kulissza, a festett vászon érte el, amelynek métere békében *negyven-hetven fillérbe* került s amelyért ma nyersen *százötven-száz* nyolcvan koronát kell fizetni. Ez már csaknem tízezer perccel *áremelkedés*.

Igy azután nem is lehet csodálni, hogy egy primadonna egyetlen kosztümje annyiba kerül, mint régen egy egész operett. *Lébasz Juci* második felvonásbeli tolettéje az „Offenbach”-ban méterenkint 3600 koronába került és *hafodfél* méter kellett a súlyából. Ehez jön természetesen a díszítés, bézés, varrás, s mire kész a selyem- és csipke-csoda, rámeleg egy kisebbfajta ház

békebeli ára. Csak sóhajtani lehet, ha elgondolja az ember, hogy ezzel szemben „A sasiók” egy káprázatos kosztümje a bemutatás idején „potom” *140 koronába került!*

A ruhák általában rengeteg összeget emésztnek fel — ez azonban nem igen fog meglepni senkit. Azelőtt átlag 150 koronába került a színháznak egy férfiruha és 300 koronába egy női tolette. Ma tízenegy-tizenöt ezerbe kerül egy férfidöltöny és legalább *harmincezer* koronába a női kosztüm.

Hát még a díszletek! A csillogó báltermek és tróntermek, virágos kertek és előkelő pazar szalonnok! Itt szökött csak egyszer fel az ár! Egy színpadi trónterem azelőtt *három-négyezer* koronából is futotta már. Ma? Ma csak a kasírozás és festés *nyolcszor ennyibe* kerül. III. Napoleon terme a Kiráy-színház legújabb operettjében butorok, szövegek megdrágulása terén. A világítás és anyagok *három-négyezer* százalékkal emelkedett; a világítási anyagoké, lámpáké, huza-
loké — még többel.

A színházak azonban vigasztalódhatnak: ma már a kabarék is fizetnek *százezer* koronát egy praadásabb darab díszletéért, s különben is, még mindig jól járnak, mert legalább húsz százalékot keresnek az üzletben. A szerzők, a mai szerzők, bármennyi is jusson rájuk a koronákban fizetett, hazai tantiemből — csak a mindennapi kenyérre valót keresik meg s örülnek, ha új ruhát vehetnek a gyermekeiknek.